ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Tomáše Zubka v právní věci žalobce: **Bc. Ing. L. V.,** zastoupeného JUDr. Ing. Tomášem Bouzkem, advokátem se sídlem České Budějovice, Česká 43, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,** se sídlem Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2003, č. j. KUJI 17711/2003 OE, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2008, č. j. 30 Ca 226/2006 - 35,

takto:

I. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2008, č. j. 30 Ca 226/2006 - 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Zástupci žalobce JUDr. Ing. Tomáši Bouzkovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 10 448 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobou, podanou k poštovní přepravě dne 27. 11. 2006 a doručenou Krajskému soudu v Brně dne 28. 11. 2006, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2003, č. j. KUJI 17711/2003 OE, kterým bylo podle § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2003 (dále jen „daňový řád"), zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru Městského úřadu Polná ze dne 20. 8. 2003, č. j. 4057/2003 - 51, jímž byl žalobci vyměřen místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálního odpadu podle § 10b a § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2003 (dále jen „zákon o místních poplatcích"), a obecně závazné vyhlášky města Polná.

Krajský soud výše uvedeným usnesením žalobu jako opožděnou odmítl. V odůvodnění tohoto usnesení citoval ustanovení § 20 odst. 1, věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), podle něhož *„se doručuje fyzické osobě písemnost*

na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena", a konstatoval, že žalovaný učinil dva pokusy doručit žalobci napadené rozhodnutí, a to *„jak na adresu žalobcova tehdejšího trvalého pobytu v P., N. H. 1087, dne 24. 11. 2003, tak na adresu Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích dne 3. 12. 2003. Tím žalovaný všechny zákonné možnosti doručování vyčerpal. V případě doručování na adresu Jihočeské univerzity z údajů na obálce vyplývá, že adresát (žalobce) byl dne 4. 12. 2003 poštovnímu přepravci na této adrese v místě doručení znám, avšak nezastižen. Neznamená to tedy, že se zde adresát v daném čase nezdržoval, byl neznámý či se odstěhoval. Podle ustanovení § 23 odst. 3 písm. b) správního řádu se písemnost uloží u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím. Poštovní přepravce zásilku z důvodu nezastižení adresáta uložil. Úložní doba skončila dne 19. 12. 2003, aniž byla zásilka vyžádána. Podle ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu, prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o prominutí zmeškání úkonu. Žalobce však soudu nedoložil žádný důkaz o tom, že se v době doručování v místě nezdržoval, netvrdí ani, kde jinde se v době doručování rozhodnutí naopak zdržoval. Podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu, jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty".* Z výše uvedeného podle názoru krajského soudu vyplývá, že dnem, kdy je zásilka považována za doručenou, je den 19. 12. 2003. Lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), uplynula dnem 19. 2. 2004, žaloba ovšem byla podána až v roce 2006, proto ji krajský soud jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Žalobce (dále jen „stěžovatel") podal proti usnesení krajského soudu včas kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Stěžovatel namítá, že žalovaný zaslal žalobou napadené rozhodnutí prostřednictvím pošty na adresy, na kterých se v obou případech nezdržoval. V prvním případě šlo o původní adresu jeho trvalého pobytu P., N. H. 1087, která však byla „zrušena" již rozhodnutím Městského úřadu Polná ze dne 1. 10. 2003. O skutečnosti, že se stěžovatel na uvedené adrese v době doručování nezdržoval, svědčí i to, že se zásilka vrátila zpět žalovanému s poznámkou *„odstěhován bez udání adresy".* Na druhé adrese Č. B., P. O. II. 22, bydlel až od dubna 2004. Navíc se nejedná o adresu Jihočeské univerzity, na které v určitém období studoval, ale o adresu penzionu, ve kterém bydlel na základě nájemní smlouvy. Z obsahu spisu přitom není zřejmé, od koho a jakým způsobem žalovaný zjistil tuto adresu. Ze sdělení pošty *„nevyžádáno"* na vrácené zásilce nevyplývá, že stěžovatel byl *„poštovnímu přepravci na této adrese v místě doručení znám, avšak nezastižen",* jak uvedl krajský soud. Doručení napadeného rozhodnutí tedy bylo v obou případech podle § 20 odst. 1 správního řádu „právně neúčinné". Jelikož se v místě doručení nezdržoval, nemohl si zásilku vyzvednout ve lhůtě 10 dnů ode dne uložení podle § 24 odst. 1 správního řádu ani požádat o prominutí zmeškání úkonu podle § 24 odst. 2 za použití § 41 správního řádu. Napadené rozhodnutí mu žalovaný řádně doručil až dne 19. 10. 2006, nikoli tzv. fikcí doručení dne 19. 12. 2003, proto byla zachována zákonná lhůta pro podání žaloby. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že žalovaný měl postupovat a také postupoval v daném správním řízení podle daňového řádu, jak je ostatně patrné i z žalobou napadeného rozhodnutí, neboť věc se týkala místního poplatku (srov. § 13 zákona o místních poplatcích). Daňovým řádem se tedy řídilo také doručování žalobou napadeného rozhodnutí stěžovateli. Je proto nepochybné, že krajský soud při posouzení otázky, zda žaloba proti předmětnému rozhodnutí žalovaného byla podána opožděně, použil ustanovení nesprávného procesně právního předpisu, a to správního řádu, který nadto nabyl účinnosti až dnem 1. 1. 2006.

Stěžovatel sice toto pochybení krajského soudu v kasační stížnosti explicitně nenamítal, nicméně Nejvyšší správní soud k němu musel přihlédnout. K povinnosti správního soudu zkoumat, zda právní předpis nebo jeho ustanovení, která byla použita, na věc skutečně dopadají, se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, publikovaném pod č. 1926/2009 Sb. NSS: *„Přezkumný soud (tj. krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. a Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) je povinen k použití nesprávného právního předpisu nebo nesprávného ustanovení právního předpisu přihlédnout, nejde-li o případy, kdy je tak povinen učinit z úřední povinnosti, je-li součástí žalobních bodů (stížních důvodů) výtka nesprávného posouzení takové právní otázky, pro kterou bylo podle právního názoru orgánu, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, použití daného právního předpisu (daného ustanovení právního předpisu) rozhodné“*. Jinak řečeno, stížním důvodem nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby pro opožděnost (nesprávného posouzení otázky okamžiku doručení žalobou napadeného rozhodnutí stěžovateli) jsou „pokryty“ všechny právní úvahy, včetně úvah o výběru a výkladu rozhodného pramene práva, které jsou pro posouzení věci rozhodné.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve shora zmíněném usnesení ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, dále popsal, za jakých okolností je samotná skutečnost aplikace na věc nedopadajícího právního předpisu důvodem ke zrušení rozhodnutí krajského soudu: *„Použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž“*. Z tohoto důvodu považuje Nejvyšší správní soud za klíčové popsat zákonné podmínky doručování písemností podle obou předmětných procesně právních předpisů, resp. posoudit, zda z těchto dvou právních úprav vyplývají v posuzovaném případě bez nutnosti rozsáhlejšího doplňování řízení stejné důsledky pro závěr krajského soudu o opožděnosti žaloby, či nikoli.

Žalobou napadené rozhodnutí je ve smyslu § 17 odst. 4 písm. b) daňového řádu rozhodnutím, které se doručuje do vlastních rukou. Ustanovení § 17 odst. 5 daňového řádu pak uvádí, že nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, uloží doručovatel písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a příjemce o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si příjemce písemnost do patnácti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se příjemce o uložení nedozvěděl. Zákon zde tedy uvádí soubor okolností, které musí nastat, aby písemnost, kterou je třeba doručit do vlastních rukou, mohla být považována za doručenou náhradním způsobem. Mezi ně patří i podmínka, aby se adresát v místě doručení zdržoval. Zákonem takto formulovanou podmínku blíže vyložil Krajský soud v Ústí nad Labem v rozhodnutí ze dne 17. 1. 1994, sp. zn. 15 Ca 306/94, in ASPI ID: JUD5810CZ, podle kterého *„zdržovat se v místě doručení pro případ náhradního doručení podle § 17 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, znamená, že se adresát každodenně vrací do svého bytu (pracoviště) a jeho nepřítomnost v době doručování byla pouze přechodná, popř. dočasná, což by bylo vyloučeno, kdyby byl adresát v době doručení např. na dovolené nebo v nemocnici nebo pokud by se vracel do místa*

nepravidelně“. Pokud by tedy tato či jiná z výše uvedených zákonných podmínek nebyla v konkrétním případě dána, nebylo by možné považovat písemnost za řádně doručenou náhradním způsobem, tzn. že fikce doručení písemnosti by v takovém případě nenastala.

Ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu stanoví, že jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Podle § 24 odst. 2 správního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2009, jestliže si adresát nemohl pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, mohl požádat podle § 41 správního řádu správní orgán o prominutí zmeškání úkonu.

V daném případě není rozhodné, že krajský soud použil nesprávně desetidenní úložní lhůtu podle § 24 odst. 1 správního řádu namísto patnáctidenní úložní lhůty podle § 17 odst. 5 daňového řádu. Pokud fikce doručení v daném případě skutečně nastala, byť až 15 dnů od uložení předmětné písemnosti, bylo by třeba dospět ke stejnému závěru, že žaloba byla podána opožděně. Krajský soud nadto stanovil jako den doručení 19. 12. 2003, tj. vycházel fakticky z patnáctidenní úložní lhůty (písemnost totiž byla uložena na poště dne 4. 12. 2003), byť v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že den doručení určil podle § 24 odst. 1 správního řádu. Je ovšem otázkou, zda fikce doručení skutečně nastala. V této souvislosti musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že je zde podstatný rozdíl mezi právní úpravou institutu doručování rozhodnutí do vlastních rukou zakotvenou na jedné straně v daňovém řádu, jehož ustanovení měla být v posuzované věci použita, a na straně druhé ve správním řádu, podle kterého nesprávně postupoval krajský soud. Podle daňového řádu by fikce doručení vůbec nenastala, pokud by nebyla splněna zákonná podmínka, aby se stěžovatel v místě doručení zdržoval. Správní řád však fikci doručení nepodmiňuje tím, aby se adresát v průběhu úložní lhůty zdržoval v místě doručení. Ustanovení správního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2009, pro tuto situaci stanovila pouze možnost adresáta po té, kdy již nastala fikce doručení, požádat správní orgán podle § 41 správního řádu o prominutí zmeškání úkonu. Tento postup však byl jen stěží použitelný v případě, kdy v důsledku náhradního doručení odvolacího rozhodnutí adresát písemnosti zmeškal lhůtu pro podání žaloby. O prominutí takové lhůty, která se již netýká správního řízení, ale soudního řízení správního, nemůže rozhodovat správní orgán podle § 41 správního řádu, a pokud jde o správní soud, § 72 odst. 4 s. ř. s. jasně stanoví, že zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. Řešení této situace přineslo až ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu, ve znění účinném od 1. 7. 2009, podle něhož lze v takové situaci požádat správní orgán o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena, přičemž takové rozhodnutí správního orgánu by posléze ovlivnilo počátek běhu lhůty pro podání žaloby. I v tomto případě ovšem musí adresát písemnosti skutečnost, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost vyzvednout, prokázat. Aplikace správného předpisu, tj. daňového řádu, by tedy v obecné rovině nutně nevedla ke stejnému závěru – posouzení žaloby jako opožděné.

Stěžovatel již v řízení před krajským soudem tvrdil, že se v době, kdy mu bylo rozhodnutí doručováno na adresu Č. B., P. O. II. 22 (tj. v prosinci 2003), v místě doručení nezdržoval, ale bydlel zde až od března 2004, přičemž na podporu svých tvrzení navrhoval provést důkazy (nájemní smlouvou a žádostí o odnášku zásilek ze dne 19. 3. 2004). Krajský soud se těmito navrženými důkazy vůbec nezabýval, kdy v odůvodnění napadeného usnesení v rozporu s obsahem soudního spisu uvedl, že stěžovatel *„nedoložil žádný důkaz o tom, že se v době doručování v místě nezdržoval“*, a vycházel naopak bez dalšího ze sdělení pošty na vrácené zásilce *„adresát nezastižen“* ze dne 4. 12. 2003, ze kterého dovodil, že stěžovatel *„byl dne 4. 12. 2003 poštovnímu přepravci na této adrese v místě doručení znám, avšak nezastižen. Neznamená to tedy, že se zde adresát v daném*

čase nezdržoval, byl neznámý či se odstěhoval". Toto pochybení krajského soudu by však nemohlo být samo o sobě důvodem pro zrušení jeho rozsudku. Nejvyšší správní soud totiž souhlasí s názorem krajského soudu, že z uvedeného sdělení pošty je patrné, že stěžovatel se v rozhodné době v místě doručení měl zdržovat. S ohledem na tzv. negativní důkazní teorii, podle níž lze prokázat negativní skutečnost pouze prokázáním komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje, stěžovatel mohl vyvrátit sdělení pošty pouze prokázáním skutečnosti, že se v době doručování (tj. od 4. 12. 2003 do 19. 12. 2003) zdržoval na jiném konkrétním místě, což ovšem stěžovatelem předložené listiny, a to žádost o odnášku zásilek ze dne 19. 3. 2004 a nájemní smlouva ze dne 10. 9. 2004, neprokazují, neboť vypovídají toliko o tom, kde se zdržoval od března 2004.

Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. III. ÚS 93/06, publikovaném pod N 85/45 SbNU 249, dospěl k závěru, že *„rozhodnutí o „odmítnutí návrhu", protože je rozhodnutím procesním, jež nevychází z věcného přezkumu návrhem napadeného rozhodnutí, žádnou vazbu na (věcné) rozhodnutí předchozí nemá, a tím nemůže být – z povahy věci – vystaveno stejné kritice jako předchozí rozhodnutí správního orgánu"*. Ústavní soud dále dovodil, že *„nelze na žalobci při podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu rozumně požadovat, aby – již dopředu – rovněž dokládal, že je jeho žaloba návrhem včasným, resp. aby předem oponoval všem představitelným rizikům jeho případné opožděnosti (a uváděl k tomu rozhodné „skutečnosti"), nemůže-li ostatně budoucí názor soudu v této otázce předjímat"*. Nejvyšší správní soud dále odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2000, sp. zn. IV. ÚS 591/99, publikovaný pod N 31/17 SbNU 225, podle kterého *„ukládá-li zákon doručení písemnosti do vlastních rukou, je třeba mít takové doručení za bezpečně prokázáno, neboť teprve v návaznosti na tento moment se odvíjí i možnost účastníka domáhat se stanoveným postupem svého práva"*. Z judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu lze dále dovodit, že pokud soud odmítne žalobu pro opožděnost, aniž by bylo zřejmé, že zákonné požadavky kladené na doručení rozhodnutí do vlastních rukou byly splněny, je nutné takový postup posuzovat jako zásah do ústavně zaručeného práva na soudní ochranu. V daném případě měl tedy krajský soud povinnost postavit na jisto, že fikce doručení žalobou napadeného rozhodnutí nastala a že od ní je tudíž třeba odvíjet lhůtu pro podání žaloby. Pokud by na věc správně použil daňový řád, musel by za rozhodnou okolnost považovat i to, zda se stěžovatel v době doručování v místě doručení zdržoval, či nikoli, přičemž za postačující pro tento závěr není možné pokládat to, že stěžovatel sám v žalobě neoznačil důkazní prostředky způsobilé prokázat uvedenou negativní skutečnost. Má-li být postaveno na jisto, zda fikce doručení nastala, je třeba, aby krajský soud stěžovatele vyzval, aby v souladu s negativní důkazní teorií tvrdil a prokázal, kde se konkrétně v době doručování (tj. od 4. 12. 2003 do 19. 12. 2003) zdržoval.

Ve světle zmiňovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, tedy nelze v daném případě bez nutnosti rozsáhlejšího doplňování řízení konstatovat, že by výsledek řízení byl nutně týž i v případě, kdyby krajský soud na věc použil odpovídající právní předpis, tj. daňový řád. Použití právního předpisu (správního řádu), který na věc nedopadá, proto musí být důvodem zrušení rozhodnutí krajského soudu.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, část věty první před středníkem s. ř. s.). V něm je tento soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí krajský soud taktéž rozhodne o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Ing. Tomáši Bouzkovi, advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 12. 12. 2008, č. j. 30 Ca 226/2006 - 75, byla přiznána za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení

a sepsání doplnění kasační stížnosti) po 2100 Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, dvě paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, náhrada za promeškaný čas strávený cestou z Českých Budějovic do Brna a zpět dne 25. 2. 2009 za účelem prostudování spisu u Krajského soudu v Brně v rozsahu dvanácti započatých půlhodin po 100 Kč podle § 14 citované vyhlášky a náhrada cestovních výdajů ve výši 2707 Kč za cestu z Českých Budějovic do Brna a zpět (ujeto 440 km) osobním automobilem o průměrné spotřebě 7,9 l nafty/100 km, při ceně nafty 28,50 Kč/1 l a sazbě základní náhrady za 1 km jízdy 3,90 Kč podle § 1 písm. b) a § 4 písm. d) vyhlášky č. 451/2008 Sb., tj. celkem 8707 Kč. Tuto částku Nejvyšší správní soud zvýšil podle § 35 odst. 8, věty druhé s. ř. s. o částku 1741 Kč, odpovídající 20% dani z přidané hodnoty, neboť zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty. Zástupci stěžovatele bude vyplacena částka ve výši 10 448 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud neuznal za samostatný úkon právní služby nahlížení a studium spisu, které advokát rovněž uplatňoval. Tuto činnost ustanoveného advokáta je třeba považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., nikoli za samostatný úkon právní služby, jenž by byl svou povahou nejbližší prostudování trestního spisu při skončení vyšetřování ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 11 odst. 3 citované vyhlášky. V daném případě se jedná o nezbytný krok na počátku zastupování v řízení o kasační stížnosti, aby se ustanovený advokát s věcí seznámil, nejde tedy o úkon srovnatelný s prostudováním trestního spisu dle cit. ustanovení vyhlášky, k němuž dochází v průběhu trestního řízení, a to po skončení jeho přípravné fáze (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 – 40, dostupné na www.nssoud.cz).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2010

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu